

Prioritat curs
2011-2012

Lliures i profetes
en una societat plural

Index

	Pàg
1. Introducció.....	3
2. Text de la prioritat 2011-2012	
<i>Lliures i profetes en una societat plural.....</i>	<i>5</i>
3. Com podem treballar la prioritat?	
<i>-Pautes de revisió de vida.....</i>	<i>12</i>
<i>-Pautes d'estudi d'evangeli.....</i>	<i>19</i>
4. D'altres mitjans formatius.....	29

Pla de curs

Introducció

Aquest document conté, en les seves primeres pàgines, el text de la prioritat que vàrem decidir al IXè Consell de l'ACO celebrat a Lleida, al maig del 2009. També inclou unes pautes de revisió de vida i uns estudis d'evangeli (i amb algun text de l'Antic Testament, i algun altre dels Fets dels Apòstols i de les cartes de sant Pau) que ens ajudin a treballar en els grups d'ACO la prioritat d'aquest curs.

Us proposem que cada grup faci una revisió de vida i/o un estudi d'evangeli. Aleshores, fóra bo fer arribar a la Secretaria (aco@treballadors.org), abans del 15 de febrer del 2012, un petit escrit per grup que respongui a la següent qüestió:

La reflexió sobre la prioritat que ens ha d'ajudar a viure lliures i a ésser profetes al nostre món, ¿quines actituds i/o accions ens ha suggerit?

La primera revisió de vida proposada (**Comunicar Jesús al nostre entorn**), el Comitè General la recomana per tal que la treballen tots els grups d'ACO. Això ens permetrà, quan ens envieu el resum, elaborar algun document-síntesi i a la vegada veure on som al moviment quant a la comunicació de la nostra fe a les persones del nostre entorn.

De les altres dues revisions de vida cada grup, si li sembla bé, quan planifiqui el curs, en pot escollir una, segons la temàtica que li pugui interessar més. També es pot proposar fer-les com un pla de curs del grup, i fer-les

totes. També poden ser útils per una trobada de zona, de diòcesi, per un recés i per descomptat per reflexionar-les personalment.

Ja veureu que a les revisions de vida, en el pas del «jutjar» s'ofereixen diversos textos del Nou Testament que són als estudis d'evangeli. Així podeu seguir la pauta per anar-hi més a fons amb ells.

Dels estudis d'evangeli proposats (són nou), recomanem sobre tot, el primer (**Sant Pau a l'Aeròpag: Fets dels Apòstols 17,16-33**) i el quart (**Missatge d'esperança: Romans 8, 18-24**). Això ens ajudarà a elaborar un document comú homologable.

Els altres estudis d'evangeli els podeu utilitzar per convivències de grup, celebracions, trobades de zona, recessos, o per altres situacions. Per descomptat que és un material que podeu reflexionar personalment quan us convingui.

Prioritat

Lliures i profetes en una societat plural

Demanam al moviment que quan es tracti aquesta prioritat, es faci una bona anàlisi històrica i rigorosa de com ha estat i com és el nostre testimoni com a militants cristians en la nostra història com a ACO. Una nova lectura que permeti posar-nos al dia en l'anàlisi, incorporar les noves situacions i reptes que d'aquí al moment en què es tracti aquesta prioritat s'aniran plantejant, i interpel·lar-nos col·lectivament.

1. Vivim en una societat on ser cristià no és ni natural ni evident

1.1. Abans érem cristians gairebé per imperatiu legal. En moltes famílies la fe es donava per convenciment, en d'altres per tradició cultural, però el cert és que, al marge de les motivacions particulars, tothom era cristià perquè l' Estat obligava a ser-ne. I a més es vivia en un context de cristiandat, en què tota la cultura girava a l'entorn de la fe i en què l' única religió a l'abast era la que oferia l'Església Catòlica, que a més era omnipresent en totes les institucions. I això ho consideràvem natural.

1.2. Aquesta omnipresència de l'Església, tanmateix, no era sinònim d'evangelització real. Amb ser cristians legals no n'hi havia prou. Calia un procés de descoberta personal. Tant és així que l' ACO i els moviments semblants ens esforçàvem a donar a conèixer Jesucrist al món obrer, una realitat molt distanciada d'una Església a qui costava molt de reconèixer la dignitat dels més pobres i que sovint s'arreglerava al costat dels qui tenien poder.

1.3. L'obertura que va significar el Concili Vaticà II d'una banda, junt amb la creixent secularització de la societat i, al nostre país, l'arribada de la democràcia, van qüestionar el poder de l' Església com a institució i van resituar el fet religiós en un estat aconfessional. La pràctica religiosa va decreixer considerablement i la gent va descobrir que podia viure sense tenir cap contacte amb l' Església.

1.4. De mica en mica les institucions democràtiques es van desmarcant del punt de vista de la jerarquia de l'Església Catòlica. La llei del divorci, la de l'avortament, l'ensenyament de la religió, recentment el reconeixement del matrimoni homosexual, els avenços de la ciència esdevenen font de conflicte entre el sector de l'Església que enyora el seu poder anterior i la unitat entre la seva moral tradicional i la llei, i una societat que actua amb altres principis.

L'Església té dret a defensar la seva moral, a proposar valors cristians, però no s'ha d'imposar a tota la societat.

1.5. A tot això cal afegir el fet que les tradicions religioses minoritàries poden fer-se ja visibles i que, amb la nova immigració, arriben a casa nostra multitud de creences religioses, que, simplement amb la seva presència, obren el ventall de la diversitat religiosa. On abans el debat era entre creients i ateus o bé agnòstics, hi ha ara tota una altra pluralitat d'opcions religioses.

1.6. En el nostre entorn quotidià, molta gent no ha sentit parlar de Jesucrist, perquè això ja no forma part de la seva cultura quotidiana (o potser mai no n'ha format part en molts casos), perquè no ha tingut accés a cap cultura religiosa i perquè la imatge pública de l'Església institució no se centra a parlar de Jesucrist, sinó a tractar temes de moral que es presenten com a única concreció del cristianisme. I aquesta és la veu que se sent. La major part dels cristians som invisibles.

2. La nostra manera de viure el compromís obrer i cristià ha anat canviant

2.1. Acabem de descriure molt primàriament l'evolució del fet religiós entre nosaltres en els darrers quaranta anys. És molt evident que en poc temps hi ha hagut canvis molt importants.

2.2. Podríem preguntar-nos també si la nostra manera d'entendre la militància evangelitzadora ha anat adaptant-se suficientment als reptes que ens planteja la societat que ens envolta.

2.3. El risc del compromís durant la dictadura

2.3.1. Quan vivíem en un estat de «bany maria» cristià, el compromís en les organitzacions obreres i la voluntat d'oferir un testimoni de coherència entre l' Evangelí i la nostra vida eren la resposta a aquesta situació. Era un compromís discret, de fets i poques paraules. Sovint un compromís arriscat que podia comportar l'acomiadament o fins i tot la presó. El gest militant era situar les llibertats democràtiques i les condicions dels treballadors per damunt del risc de patir les conseqüències d'una acció empresa en la llibertat que es desprèn de l'evangeli.

2.3.2. D'altra banda, els nostres companys, veïns, amics, creien o no en Jesucrist, però certament alguns sabien qui era i altres tenien almenys una referència superficial de la seva persona. L'element que potser els faltava era constatar que era possible viure segons l' Evangelí i que allà on la gent hi veia el risc nosaltres hi trobàvem Jesucrist.

2.3.3. També vivíem potser en una certa ingenuïtat, de pensar que el nostre testimoni havia de ser transparent i eloqüent per a tothom i que l'arribada de les llibertats faria evident també el missatge de Jesucrist.

2.3.4. I, malgrat les dificultats viscudes al nostre país, el Concili va representar un impuls important i un suport a la nostra manera d'entendre la fe i l'evangelització.

2.4. La complexitat i la diversificació democràtiques

2.4.1. En una etapa més normalitzada, d'institucions democràtiques i d'un cert desencís, vam continuar amb aquest compromís, que s'ha anat diversificant perquè hem anat descobrint nous reptes: l'ecologisme, el feminisme, el treball amb la gent més necessitada... Al costat d'aquestes noves realitats, el marc ideològic s'ha anat homogeneïtzant, perdent la seva dimensió d'utopia, amb imposició del neocapitalisme i neoliberalisme i les caigudes dels socialismes

reals. Tot això, acompanyat pels canvis en la producció, l'increment del consum i per la globalització, entesa des de la ideologia triomfant, ha afectat la nostra identitat com a treballadors.

2.4.2. També les nostres feines i les nostres vides s'han diversificat. Molts fills de treballadors hem pogut accedir a noves professions i a una millor formació. I la classe obrera s'ha fragmentat i diversificat, en una profunda transformació que ha desembocat en una precarietat general de les condicions laborals que afecta molt especialment joves i dones. La llei d'estrangeria contribueix a dualitzar el món laboral, fomenta l'economia submergida i crea ciutadans sense els drets més fonamentals (diferents condicions i drets).

2.4.3. En aquest context el risc de la militància ja no consisteix en la possibilitat d'anar a la presó, sinó a desafiar la manca d'utopia, la rutina, la comoditat, el mal funcionament de les institucions democràtiques i l'acció dels poderosos que, malgrat unes millors garanties socials i de dret, continua actuant a favor del capitalisme i en contra de les persones. Intentem fer front a la despersonalització i al consumisme i propiciar mecanismes d'acollida per als nouvinguts, per als exclosos. Intentem, sobretot, fer present l'esperança enmig del desencant i el sentit col·lectiu enmig de l'individualisme.

2.4.4. D'altra banda hem anat reconeixent el valor del compromís en la vida quotidiana, del compromís que durant molts anys han dut a terme gairebé exclusivament les dones: en l'atenció a la família i a les persones, en la relació de veïnatge, d'acompanyament i de presència al barri.

2.4.5. En una etapa més normalitzada, també pel que fa a la nostra presència com a creients en una societat cada cop més laica, hem anat descobrint nous reptes pel que fa a la pluralitat, la moral, l'espiritualitat, el paper de la dona... Davant d'aquestes noves realitats, els nostres marcs de referència eclesials també s'han anat esberlant: cada cop se'ns fa més difícil viure la primavera que anunciava el Concili Vaticà II.

Continuem intentant ser coherents amb els fets i parlar poc. Tenim l'experiència que les grans paraules des de l' Església només han servit per posar més en evidència la distància entre allò que diem de l' Evangeli i de Jesucrist i la mediocritat en què vivim.

2.5. Visibles i significatius

2.5.1. Aparentment vivim en una societat de la comunicació i de la informació, però probablement la nostra comunicació interpersonal és de baixa qualitat i resulta difícil confegir un sentit a la vida a partir de les múltiples i contradictòries informacions que ens arriben. I això, ara sí, en un context on Jesucrist i el seu missatge són poc coneguts i on, a més, la veu oficial de l' Església cada vegada sona més distant de la vida de la gent i fins i tot de les institucions democràtiques.

2.5.2. La coherència entre allò que fem i allò que diem és més necessària que mai, en un univers de superficialitat i de canvi constant. El problema és que aviat la nostra acció testimonial necessitarà intèrpret. Ens cal parlar de Jesús amb els **fets**, amb la **paraula** i amb el **gest**, el símbol, la poesia.

2.5.3. Juan Martín Velasco en la xerrada que ens va oferir al 50è. aniversari de l' ACO ens deia que havíem de passar de militants a profetes. La militància és una actitud compartida amb la gent de bona fe. Ser profetes implica un arrelament profund en Déu: sentir-nos cridats per Ell, estar disponibles, veure la realitat amb els seus ulls, la vida que corre per sota del que es veu (per això es diu que els profetes prediuen el futur, perquè sovint veuen més enllà de l'aparença i en preveuen les conseqüències) manifestar, expressar amb un llenguatge nou la realitat nova de Déu, actuar amb coherència i amb determinació encara que no veiem clars quins són els camins i quines poden ser les respostes. Anunciar els brots de Déu que hi ha en el món i denunciar allò que impedeix que brotin.

3. Algunes propostes de treball en una línia profètica

3.1. Més que mai, des de l'especificitat que ens dóna el moviment de l' ACO, ens cal sostenir, buscar, alimentar la crida de Déu a través de la pregària, de la contemplació, de la revisió de vida de la confiança

en Déu. I simultàniament ser dones i homes del món, capaços d'entendre'l i d'estimar-lo, des de la perspectiva dels més pobres, dels exclosos, tenint en compte els signes dels temps. En aquest sentit, faríem bé de:

3.1.1. Continuar **compromesos** a favor dels més pobres i exclosos, des de les organitzacions de classe, des de la vida als nostres barris, des de la política, a les entitats, a les ONG, a les escoles, al costat de la gent, a la nostra feina, amb la llibertat de Jesús i amb sentit crític. Aquest compromís exigeix una bona anàlisi d'una realitat sempre canviant, la recerca de noves respostes i una renovada consciència col·lectiva de classe obrera.

3.1.2. Fer més explícit el «perquè» del nostre compromís, individual i com a moviment, és a dir «**sortir de l'armari cristià**» amb convenciment i humilitat, conscients que si nosaltres no parlem de Jesús amb la nostra vida, potser alguna gent que ens envolta mai no el coneixerà. No ens és fàcil tenir converses a fons i explicitar la nostra fe en el nostre entorn. Cal que els equips d' ACO facin revisió de vida del diàleg sobre la fe i la vida, que tenim amb altres persones dels llocs on ens movem. És possible que hi hagi persones conegudes a través de la família, amistats, barri i treball que “esperin” parlar del que creuen i del que els mou a fons. També ens cal connectar i aglutinar aquestes persones més interessades en espais oberts de diàleg a l'entorn de l' ACO

3.1.3. Fer visible una Església dialogant no pas perfecta, però sincera en la seva recerca i compromís pel Regne de Déu, amb consciència que els cristians i cristianes vivim una Església molt plural i que, per tant, hem de conviure amb altres formes d'entendre-la. I amb consciència també que, des de la senzillesa i des de la vida quotidiana i el món secular, cal entrar en diàleg amb les altres religions que trobem als nostres barris i pobles.

3.1.4. Consolidar i treballar més la nostra **espiritualitat**. Ser conscients que hem de pouar l'aigua de la vida i que ens ho hem de treballar: a través de la pregària, de la formació, de la revisió de

vida ben feta, de l'animació mútua com a cristians. Revisar a fons els nostres compromisos per evitar-nos temptacions, amb sinceritat davant Déu i davant nosaltres mateixos.

3.1.5. Estar atents a l'enriquiment que podem rebre de la pluralitat i diversitat que ens ofereix el moment en què vivim.

3.1.6. Anar-nos **renovant com a Església**: animant-nos mútuament, sent-ne més corresponsables com a laics, introduint-hi altres formes de relació i de tenir responsabilitats, donant més protagonisme a les dones, aprenent a formular la nostra fe d'una manera intel·ligible. Això ens demana l'esforç de participar de manera més activa i real en el moviment, assumint les responsabilitats necessàries i en altres espais eclesials (consells parroquials, consells arxiprestals, equips de litúrgia, parròquia...).

3.2. L' ACO ha de ser estímul, lloc de confrontació de la nostra vida amb l' Evangeli, diàleg, qüestionament, suport, acompanyament: empènyer-nos a viure una fe lliure, oberta i transformadora del món, dins i fora de l' Església.

Aprovat al IX Consell, Lleida maig de 2009

PAUTES per a diferents REVISIONS DE VIDA

Primera

Comunicar Jesús al nostre entorn (referència al punt 3.1.2. del text de la ponència)

1. Veure

- Cada persona del grup fa un llistat de les persones del seu entorn (família, amistats, barri-veïnatge, treball, vida associativa, parròquia, altres) que compleixen aquests criteris:
 - Tenir-hi una relació de temps
 - Tenir-hi una relació d'alta confiança
 - Aquestes persones han mostrat un grau important d'interès pel que fem, vivim, pensem i saben que som cristians/es (o s'ho imaginem)
 - Hem parlat amb elles algunes vegades del sentit que elles i nosaltres donem a la vida, de valors humans profunds, fins i tot de la fe, o ens sembla amb força seguretat que estan interessades per aquestes qüestions, i d'alguna manera esperen parlar del que viuen i els mou de fons.
- Es posa en comú el llistat per:
 - Què hem comentat en cadascuna d'aquestes persones en quant als valors, motivacions, i sentit de fons de la vida, i de la fe?
 - Com ens veuen, què pensen del ser cristià?
 - En quin moment estan quant a la fe?

- Què els interessa sobre la relació fe i vida? Què esperen en aquest sentit?
- Per què estan en aquest moment? Quina ha estat la seva història «espiritual»? On han arribat? Com es troben?
- Quin pas ens sembla que els agradaria fer en aquests sentit?
- Veure què hem rebut d'aquestes persones, què ens han aportat per la nostra vida, per la nostra fe.
- Veure si elles estan treballant, avançant en la fe, l'espiritualitat, el sentit de la vida. En què? Com? On?

2. *Jutjar*

- Situar-nos contemplativament en la pell de les persones de la llista que ha fet cadascú i donar gràcies per haver-les conegut i pel que ens han aportat. I llavors preguntar-nos:
 - Quines són les «portes» que tals persones obren a l'Evangelí?
 - Quines les dificultats que hi tenen? Per què?
 - Elaborar en grup un «camí» on podem situar diferents passos o moments en la vida de cadascuna de les persones que hem posat en comú.
 - Valorar (discernir, calibrar...) i agrupar per blocs les persones que estan en un mateix moment quant a la vida de fe, de fons, d'espiritualitat, de recerca en aquest sentit.
 - Auto-percebre'ns, veure'ns com a testimonis, acompanyants en la fe, comunicadors del tresor de l'evangelí envers aquestes persones amb l'ajuda dels textos:
 - Ser acompanyants, comunicadors i aglutinadors en nom del Senyor. Lc 5, 1-11

- ❑ Missió dels qui segueixen Jesús: Lc 9, 1-6 i Lc 10, 1-12
- ❑ A qui hem de convidar?: Lc 14, 12-14
- ❑ *També ens poden ajudar els textos dels estudis d'evangeli indicats: Fets 17, 16-33 i Fets 8,26-40.*
- A l'ACO de França els membres dels grups comparteixen i tenen molt presents les relacions humanes i per tant les persones del seu entorn immediat (cita Revista ACO francesa; o algun testimoni o experiència de França o d'algun altre país)

3. Actuar

- Veure i valorar quins passos ha de fer cadascú amb cadascuna de les persones de la seva llista per avançar en la fe, i respondre a les seves necessitats més profundes.
- Valorar fins a quin punt algunes d'aquestes persones de cada bloc són aglutinables, convocables en grup.
- Veure quin tipus de convocatòries es podrien fer convocant un membre de l'ACO, o dos, o tot el grup, o amb altres grups de la zona, o del moviment (sopars-tertúlia, taules rodones, debats sobre temes d'actualitat donant-los el sentit evangèlic, taules de testimonis de cristians presents en diferents realitats socials, lectures-Estudi d'Evangelis en petit grup, pregàries o celebracions de la paraula obertes, eucaristies, accions senzilles de cara els altres, voluntariat social...)
- Tirar endavant alguna experiència de prova convocada pel grup, pensant en persones més properes que estiguin en un moment semblant.
- Més endavant revisar com ha anat aquesta acció i

altres que s'hagin pogut fer personalment, o amb altres membres de l'ACO, de la parròquia...

- Comprendre aquestes realitats: grups, convocatòries, trobades amb aquestes persones com una ACO ampliada, que formen part de la nostra comunitat-ACO.

Segona

Ser profetes: anunciar i treballar per la justícia i denunciar les injustícies (referència als punts 2.5 i 3.1.1. del text de la ponència)

1. Veure

- En quins llocs estem treballant per la justícia i la pau?. Es poden exposar alguns fets concrets.
- Quines innovacions aportem en aquests llocs, donat el fet dels canvis socials profunds?
- Quins referents propers tenim o hem tingut? Persones, testimonis col·lectius (profetes actuals), o altres que apunten vers la utopia, cap a altres maneres de viure i ens hi ajuden amb el seu exemple?
- La gent del nostre entorn té aquest referents? Què els manca? Com pot obrir-se i conèixer tals referents?
- Quines noves respostes, quin horitzó utòpic estem oferint?
- Ens entenen? Quines dificultats de comunicació trobem? Per què?
- Com combinem la nostra acció per la justícia, la dignitat, la llibertat, la fraternitat, la pau,... amb els nostres gests i paraules que donen sentit al que fem? Quines dificultats tenim en això? Per què?

- On i com denunciem les injustícies?
- Quines dificultats tenim per tot això? per què?
- Com ajudem la gent de nostre entorn a analitzar què passa, a descobrir les causes dels malestars, els gèrmens de vida, els brots del Déu que ens dóna vida, que ens estima...?

2. Jutjar: textos:

- Presentació de Jesús al temple i profecies sobre ell de Simeó i Anna: Lc 2, 22-38
- Joan Baptista, darrer profeta de l'Antic Testament profetiza sobre qui serà i què farà Jesús: Lc 3, 1-6, on es cita a Isaïes 40, 3-5.
- Jesús a la sinagoga compleix les profecies d'Isaïes: Lc 4, 16-22.
- *També ens poden ajudar els textos dels estudis d'evangeli indicats: Rm 8, 18-24.*
- Què hi veiem d'evangèlic en el nostre actuar per la justícia i en l'actuar de molta gent i grups que també hi treballen?
- Com hi veiem la mà i l'obra del Déu-Amor, Pare-Mare de Jesucrist i Pare-Mare nostre?
- Què hi observem d'anti-evangèlic?

3. Actuar

- Què ens cal fer per augmentar les «energies» evangèliques en el nostre entorn, i anar esdevenint-hi profetes? (podem partir dels fets exposats)
- Què podem fer per evitar, aniquilar els «mals» anti-humans i anti-evangèlics?
- Quines formes podem trobar personals, de grup, com a zona, i com a moviment per denunciar d'una forma

regular les injustícies que anem notant, experimentant i sofrint nosaltres i molta gent?

- Quina utopia necessita avui, la nostra societat, la classe obrera, els més necessitats? Sabríem definir-la en 5 o 6 paraules clau que fossin les mobilitzadores?
- Què ens caldria fer personalment, en grup, com a zona, i com a ACO, per comunicar millor el que vivim, el que creiem, les nostres anàlisis, els objectius de més justícia, el Regne de Déu? Quins gestos, paraules i accions entenedores són més necessàries?

Tercera

Treballar la nostra espiritualitat (*referència al punt 3.1.4. del text de la ponència*)

1. Veure

- En quin moment estic personalment quant a la meva vida interior?
- Quines necessitats espirituals tinc?
- En què consisteix la meva pregària? A qui m'adreço quan prego? Què faig? Què dic? Que escolto? Cada quan? Com?: Es tracta de posar en comú la nostra forma i contingut de la pregària.
- Com relaciono la meva vida, la vida de la gent del meu entorn, dels més necessitats, amb la pregària?
- Participo de pregàries comunitàries (celebracions de la paraula, dels sagraments, de l'Eucaristia, altres)? On? Com m'hi trobo?
- Com col·laboro i ajudo a l'espiritualitat de les persones del meu entorn (família, amics, veïns, companys de treball, estudi, associacions, parròquia...)?

2. Jutjar

- Què trobo de positiu en la meva pregària?
- I en les pregàries comunitàries?
- Quines dificultats tinc en la pregària personal? Per què? I en la comunitària? Per què?
- Què m'ajuda en la meva espiritualitat a més de la pregària?
- Tenim el «perill» de deixar-nos portar per una espiritualitat que s'ha posat de moda i que pot tenir poc arrelament en la realitat, en al vida, en les accions que fem a favor dels altres, en una implicació social solidària?
- L'espiritualitat de Jesús: Escoltar la paraula i practicar-la: Lc 8, 19-21
- Com pregava Jesús? Llegir els textos:
 - Joia de Jesús per les decisions del Pare: són els senzills els destinataris privilegiats de la manifestació del Pare, els portats per l'Esperit: Lc 10, 21-24
 - Ens ensenya a pregar: Lc 11,1-13, Lc 18, 9-14
- *També ens poden ajudar els textos dels Estudis d'Evangelis indicats : Lc 9,51-62 (llibertat d'esperit de Jesús).*
- M'identifico en el pregar de Jesús? En què m'hi apropo? En què no? Per què?

3. Actuar

- Què hauria de canviar en la meva pregària? Com ho faré?
- Què necessitaria, quins recursos em calen per fer aquests canvis que m'ajudin a avançar en al meva espiritualitat i en el seguiment del Crist?

- Què hauríem de fer el grup quant a treballar la nostra espiritualitat: pregar junts, trobar algun lloc de celebració de la fe amb altres persones de l'ACO, de les parròquies, d'altres moviments? On? Com? Què fer?
- Que ens caldria fer per ajudar a consolidar l'espiritualitat de la gent del nostre entorn i en el seu camí d'apropament a Jesucrist?

Propostes d'Estudi d'Evangelí

a) Vivim en una societat on ser cristià no és ni natural ni evident.

Donem testimoni de l'evangelí en una cultura en constant canvi, i precisament més en un conjunt plural de subcultures dominades per la cultura liberal-moderna on regna la llibertat individual, el progrés, la raó científica, pragmàtica i tècnica, i la democràcia.

Darrerament en un pas vers la ultramodernitat es valora també l'estètica, l'experiència personal, les relacions interpersonals, la comunicació i la recerca espiritual.

Ara bé, el pes del consum, del diner, de la imatge, i de l'esport segueixen essent molt dominants com a símbols de la nostra civilització, com a quasi-religions, i com a factors d'identitat.

Ens pertoca, com a cristians, doncs, descobrir les oportunitats, els signes evangèlics d'aquestes nostres cultures i valors ambientals, tot i fent-ne la denúncia evangèlica necessària de tot allò que ens és inhumà, indigne i esclau.

Els Fets dels Apòstols ens hi poden ajudar com a referència i com indicador d'aquesta descoberta i d'aquest servei de

donar testimoni en un món nou i assedegat de sentit i d'experiència espiritual profunda i seriosa.

Primer

Fets Apòstols St. Pau a l'Areòpag: Fets 17, 16-33

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volien comunicar-nos els que el van escriure?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quines actituds veiem en Pau que ens poden ser útils avui? Quins fets passen que també ens passen a nosaltres?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, per treure'n el màxim profit:
 - Quins «ídols» (cultes, quasi-religions, credulitats...) té la nostra societat, el nostre entorn immediat? (Fets 17, 16).
 - Quines persones del nostre entorn (família, amistats, companys/es de treball, veïns/es, participants dels grups, associacions o entitats on portem a terme la nostra acció, altres...) s'interessen per la nostra fe, per la nostra manera d'entendre la vida? Per què? Hi veuen novetat, en el nostre missatge de l'Evangelí? Quina? Què ens diuen? Què pensen? En què consisteix el nostre diàleg amb ells/es? Què pensen de nosaltres? (Fets 17, 18-21).
 - Quins són els signes de la nostra cultura ambiental que ens permeten un accés entenedor, una oportunitat aprofitable per poder anar a fons amb els nostres dialogants i fan possible i més creïble l'Evangelí del Crist avui? Quin és el seu «Déu desconegut» que potser cerquen?(Fets 17, 22-23. 27-28).
 - Quins continguts fonamentals i quines paraules haurien d'acompanyar avui la nostra acció a l'hora

d'explicar a les persones del nostre entorn, la bona nova de Crist viu i ressuscitat? (Fets 17, 24-31).

- Quines són les «crítiques» amb estimació que hauríem de fer avui dia a les cultures i valors ambientals, perquè no responen al camí de l'Evangelí? (Fets 17, 24.29-30).
- Quan hem tingut algun fracàs a l'hora de comunicar la nostra fe a altres? Per què? I qui ens ha entès? Per què? Quin procés han fet? En quin moment estan? Quin pas més necessiten perquè els acompanyem? (Fets 17, 34).

Segon

Fets Apòstols Felip evangelitza i bateja un eunuc etíop (Fets 8, 26-40)

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volien comunicar-nos els que el van escriure?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quines actituds veiem en Felip, i en l'eunuc que ens poden ser útils avui? Quines fets passen que també ens passen a nosaltres?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:
 - Com notem l'orientació, l'empenta de Déu a dins nostre a donar a conèixer a altres a Jesús ressuscitat, viu enmig nostre? (Fets 8,26.29)
 - Com ens fem càrrec, coneixem la situació (lloc de naixement, família, treball, fets de vida, aspiracions, desigs, afeccions, sentiments, posicionaments...) de la persona amb la qual dialoguem? (Fets 8, 26-28).
 - Com connectem amb els interessos de la persona i amb allò que viu? (Fets 8, 30-33).

- Com l'ajudem perquè formuli les preguntes adequades, el que vol saber, sentir i fer? (Fets 8, 30-34)
- Com responem i ajudem realment que la persona entengui, aprofundeixi en la seva vida, descobreixi el tresor del Déu-Amor dins seu? (Fets 8, 34-35).
- Com actuem i acompanyem fins al final el procés de fe de la persona del nostre entorn que cerca, que s'interessa? (Fets 8, 36-39).
- Com trobem Déu, Crist, i el seu alè d'amor (l'Esperit Sant) en tot aquest procés i acompanyament? (Fets 8, 39).

b) La nostra manera de viure el compromís obrer i cristià ha anat canviant.

Estem en un nou moment, de normalització i consolidació de les llibertats democràtiques, però en una època de crisi en la qual no solament no s'ha eliminat la pobresa, les desigualtats i la depredació de la natura sinó que augmenten. Sempre segueixen rebent els més pobres. Cal denunciar aquesta situació injusta i tornar a repensar, elaborar i oferir utopies de futur per una humanització i per la fraternitat universal.

Els profetes ens hi poden ajudar reflexionant a la llum del temps actual, sobre els seus clams.

L'Evangelí és una proposta d'esperança i de coherència que connecta amb totes les utopies humanitzants i en especial avui dia amb els moviments, accions i relacions creades i d'iniciativa de les dones.

Tercer

Profeta: Isaïes 61, 1-9

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Isaïes en aquesta profecia (indicació i anàlisi plena

de llum del que passava en el poble i del desig-utopia que s'albirava)?

2. En què trobem que anuncia el que serà i realitzarà Jesús?
3. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quins fets paral·lels trobem avui dia?
4. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:
 - Quina bona nova, quina llibertat, quina curació, quina llum, quins alliberaments necessitem avui? I sobre tot quins "perfums", quins "vestits", quines "diademes", quina justícia necessiten els més pobres?
 - Quins "edificis" s'havien enderrocat i caldrà restaurar?
 - Qui són els "estrangers que vindran a pasturar els ramats" i "conrearan les vinyes"?
 - Quina és la felicitat que vol el Senyor per nosaltres?
 - Quin "pillatge" detesta el Senyor?
 - Per què som beneïts, estimats pel Senyor?

Quart

Missatge d'esperança: Romans 8, 18-24

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Sant Pau en escriure'l tan inspirat?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quines fets paral·lels trobem avui dia, de tal manera que sembla que el text sigui escrit avui?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:

- Quin són els sofriments del temps nostre present? Quins dolors de part pateix el nostre món? (Rm 8, 18.22).
- Quina és la glòria que s'ha de revelar? Què és el que ha de néixer o ja està naixent en la nostra societat? I en l'Església-Poble de Déu? Rm 8, 18.22.).
- I en nosaltres què està naixent? Quins canvis se'ns demanen en la nostra vida?(Rm 8, 23).
- Què anhela, què desitja la humanitat i tota la creació? (Rm 8, 19).
- De quines esclavituds ens hem d'alliberar nosaltres, s'ha d'alliberar la humanitat, la natura, el cosmos? (Rm 8, 20-21).
- Què vol dir ser lliures per nosaltres? Què significa participar de la llibertat, de ser fills/es? (Rm 8,21.23)
- Quines són les nostres esperances? Com connecten amb l'Esperança de la carta als Romans? (Rm 8, 24-25).
- En què descobrim present el Crist que ens empeny, que fa néixer, que dona vida en el nostre moment present personal, social i eclesial?

Cinquè

La dracma perduda (Lluc 15, 8-10)

1. Què diu el text? Què volia comunicar-nos Lluc en escriure'l?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text?
3. Tenint en compte els canvis en el paper de la dona actualment i les accions i iniciatives de les dones, en quins fets, situacions veieu que el que ens diu el text passa avui?

- Quines «dracmes» perdem a vegades?
- Quan i com i a qui comuniquem la joia d'un alliberament, d'una notícia positiva, d'un fet joiós?
- Com sentim que la nostra joia connecta amb la joia de Déu?

Sisè

Autoritat de Jesús. Ell fa el que diu: Mateu 7, 28-29 (Context que es pot mirar: Mateu 7, 15-27)

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Mateu quan el van escriure? Quina és l'autoritat de Jesús? Per què no tenien autoritat dels fariseus davant del poble?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Com és la relació entre el que sent, el que pensa, el que diu i el que fa, en Jesús? I en nosaltres?
3. Com hauria de ser la nostra autenticitat , la nostra coherència en el testimoni, en els fets, paraules i gestos que realitzem?
4. Com notem i agraïm l'autoritat del Crist dins nostre?

25

C) Algunes propostes de treball en una línia profètica.

Ens cal seguir compromesos a favor dels més pobres i exclosos amb la llibertat de Jesús.

Setè

Jesús home lliure: Lluc 9, 51-62

Jesús és lliure davant la família, davant les autoritats, i sobre tot davant les lleis jueves i davant d'una imatge falsificada i interessada i manipulada de Déu (no està d'acord a entendre la relació de les persones amb Déu com a submissió a la llei que de fet allunya de Déu i manté la persona en minoria d'edat). La relació s'ha de basar en

l'amor, no en l'obligació i la por. Mireu la Carta als Gàlates 5, 13-18 (i Gal 3,24; Gal 4,5-6 i Rm 8,6. 15-17-més amunt -, i 2 Cor 3,17): la vocació cristiana és una invitació a la llibertat. Una llibertat al servei de l'amor als altres.

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Lluç quan el va escriure?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quines actituds veiem en Jesús per tal de seguir-lo? Com actuen els samaritans? Com reaccionen els deixebles Jaume i Joan? Per què? Quins fets passen que també ens passen a nosaltres?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:
 - Com veus la llibertat de Jesús davant les necessitats materials: menjar, dormir, vivenda...?
 - I la seva llibertat envers la família i els lligams de parentiu, patriarcat...?
 - Què és el que és bo pel Regnat de Déu, segons Jesucrist? Què és el que Ell desitja?
 - En què hem d'avançar per esdevenir veritables fills/es lliures?

Ens cal fer visible l'Església dialogant i compromesa amb el Regnat de Déu

Vuitè

La sal de la terra i la llum del món: Mateu 5, 13-16

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Mateu quan el va escriure?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Quin és el pensament de Jesús reflectit en aquest text?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:

- La sal és petita, senzilla, discreta i no es veu. Quines actituds hem de tenir com a persones, com a equip d'ACO, com a ACO, com a comunitat cristiana, com a Església per ser com la sal?
- Quins perills correm de tornar-nos insípidos, inútils?
- La llum és visible, però si enlluerna no ens deixa veure. La llum no és la protagonista de l'escena sinó que enfoca el fet, que és l'important. La llum sempre ens indica, ens destaca i la veritable Llum és el mateix Crist. Nosaltres som llum en tant que Ell ho és. Com hem de ser llum, com a persones com a equip d'ACO, com a ACO, com a comunitat cristiana, com a Església?
- Quines obres bones prioritàriament cal que fem, per construir els àmbits de la dignitat, la igualtat, la pau, la justícia, la llibertat i la fraternitat (el regnat de Déu enmig nostre)?
- Expressem descobertes concretes de ser sal i llum identificats i en comunió amb la sal i la llum del Crist.

Novè

Les dones que segueixen Jesús: Lluc 8,1-3

Dones que no l'abandonen mai, escolten el seu missatge, aprenen de Jesús, el segueixen de prop. No surt que Jesús les cridi, el segueixen per voluntat pròpia.

El fet que hagin estat curades (alliberades de «mals esperits», de pors, de desencants, de dols...), sembla que les fa sentir més identificades amb Ell i comprenen molt millor el seu missatge.

No observem domini dels homes sobre les dones en el grup de Jesús. Ben segur que també van participar del darrer sopar. Som al calvari, fidels, acompanyant Jesús en la creu. Experimenten Jesús viu primer que ningú i el

primer anunci de Jesús ressuscitat el fan elles. Són doncs, model de seguiment, de ser germanes i deixebles. Servir és l'actuació bàsica de tot seguidor del Crist (no una feina de «dones»).

1. Què destacaríeu del que el text diu? Què volia comunicar-nos Lluç quan el va escriure?
2. Què ens diu a nosaltres ara i aquí aquest text? Sobre les relacions entre homes i dones? Sobre la constitució de comunitats cristianes? Quines actituds veiem en Jesús ?
3. Anant resseguint el text ens podem preguntar, en vistes que en traiem el màxim profit:
 - a) Amb qui anava Jesús?
 - b) Per qui es deixava acompanyar?
 - c) Perquè l'acompanyen un grup de dones?
 - d) Què aporten les dones en aquesta petita comunitat? I a l'Església actual i nostra?
 - e) En aquestes aportacions quines qualitats de Déu hi trobem?
 - f) Què cal que canviï l'Església per tal que les dones desenvolupin les seves qualitats i les aportin totalment a l'Església? Què ens cal per arribar a la paritat a l'Església?
 - g) Així, en què l'Església seria més servidora de la humanitat i dels valors del Regne?
 - h) Com podem avançar-hi?

D'altres mitjans formatius

No oblidem els altres mitjans que el moviment ens proposa per a treballar la prioritat: les jornades de formació a la zona/diòcesi o les del moviment. També ens hi ajudarà la lectura del Document d'ACO nº 23 "Els llibres bíblics dels profetes" realitzat per Joan Ramon Marín; sovint els llibres de l'Antic Testament no són gaire coneguts i, en aquesta ocasió, tenim una magnífica oportunitat per a aprofundir-hi i contemplar-los a partir de la nostra realitat.

Documents d'aco

Joan Ramon Marín

Els llibres bíblics dels profetes

ACCIÓ CATÒLICA OBRERA
c/Rivadeneyra, 6, 8è
08002 Barcelona
Tel. 93 412 48 88
c/e: acocatalunya@gmail.com
www.treballadors.org/aco